

trække adskilligt fra. — Men siden vi nu er ved Skovene, finder jeg Anledning til at gøre en Bemærkning, som skulde vise, at ogsaa paa dette Punkt ere disse Skattelove bedre end de andre, da det er nemlig noget af det, der er vundet ved disse Skattelove, at alle Ejendomme blive beskattede ens efter Værdien, og det ærede Medlem kender saa vist saa meget til vore gamle Skatteforhold at han ved, at Skovejendomme hidtil ere slupne overdrevent billigt. Vi have et særlig Skovskylds Hartkorn, der er billigere end Ager og Engs Hartkorn. Ved den Skattereform, vi nu faa, gennemføres Lighedsprincippet ogsaa paa dette Punkt, saa at de Skovejendomme, som netop ere meget værdifulde, ogsaa komme til at svare fuld Skat. Det er en Grund til, at netop de rige Godsejere, som tillige ere Skovejere, ikke have nogen Gevinst ved disse Skattelove men tværtimod en Udgift. Derfor forekommer det mig, at det ærede Medlems Forsøg paa at rokke ved Grev A.s Tal er mislykket. Men selv om Tallene bleve forandrede en Smule, vilde det ikke gøre det mindste i Resultatet. Der er nemlig ikke Spørgsmaal om, hvorvidt der ved disse Skattelove er tabt 10 eller 8,000 Kr., men Spørgsmaalet er, om Forholdet mellem Skatten efter disse Love og Skatten efter Skattekommissionens Forslag og Skatten efter det Reedtz-Thottske Forslag, og hvordan det ærede Medlem end regner, vil han komme til det Resultat, at for en Mand som Grev A., en af dem, der altsaa ere de virkelige Rigmænd, ville disse Skattelove føre til, at han kommer til at betale betydelig mere end efter det Forslag, som det ærede Medlem stemte for i Samlingen 1900—1901, nemlig Skattekommissionens Forslag.

Men lad mig saa til Slutning — ja, jeg har lidt mere endnu — sige, at naar vi gaa bort fra alle mulige Enkeltheder, var Ledemotivet i det ærede Medlems store Tale den første Dag ved Skattelovens Behandling dette, at disse Skattelove instituerede en Statsgave til Hartkornet. Det var uforvarsligt, udemokratisk, og jeg tror det ærede Medlem sagde fordærveligt at gaa den Vej. Jeg vil gentage og understrege, at naar det ærede Medlem har stemt for en Indkomst- og Formueskat, som skulde anvendes saaledes, at $\frac{1}{3}$ af Gammelskatten direkte skulde afskrives paa Ejendommene og hele Land- og Ligningsskatten ogsaa skulde afskrives paa Ejendommene, medens den anden Trediedel af Gammelskatten og Bygningsafgiften

skulde gaa i Kommunens Kasse, ogsaa til Fordel for en væsentlig Del for Ejendomsbesidderne, saa har han, saa vist som noget, stemt for en Formue- og Indkomstskat med den stigende Skala, som han i Dag staar og kritiserer, og som er nøjagtig den samme, som vi ville stemme for nu, og saa har han saa vist stemt for, at denne Skat skal anvendes til det, som han kalder en Statsgave til Hartkornet. Det er en Ting, som det ærede Medlems store Talekunst forgæves vil arbejde paa at komme bort fra. Jeg kunde saa godt forstaa, om det ærede Medlem vilde sige: Disse Skattelove ere ikke saa gode, som jeg ønsker dem; jeg kunde have ønsket den stigende Skala noget større, og jeg kunde ogsaa have ønsket maaske, at der paa anden Maade var sket Ændringer, saaledes at man havde taget mere fra de rige, og saaledes at de mindre bemidlede havde faaet mere Gavn deraf. Det vilde være fornuftig Tale, og saaledes talte Ordføreren for Socialdemokraterne, den Gang Skattekommissionens Forslag var fremme. Han sagde ikke, at det var fortræffelige Forslag, han sagde, at han havde adskillige Ting, han ønskede ændret, men han sagde, at de indeholde saa betydelige Fremskridt, at uagtet disse Ændringer vare forkastede, kunde han og hans Meningsfæller stemme for Forslagene. Hvis det ærede Medlem sagde lige saadan, vilde jeg kunde forstaa ham, og saa vilde det ærede Medlem have været i Konsekvens med sin og sine Meningsfællers Fortid, men naar han nu siger, at denne Anvendelse af Indkomst- og Formueskatten er absolut fordærvelig, disse Forslag ere saa udemokratiske, at ingen Demokrat kan stemme for dem, saa tror jeg, at hans Fortid vil vende sig imod ham, og at den vil være saa stærk, at han ikke kan hugge den igennem. Det var de Bemærkninger, jeg havde til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds. De øvrige Bemærkninger, der ere faldne til, hvad jeg sagde forleden, skal jeg forbigaa. — Jeg skal kun understrege over for det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe), at naar dette ærede Medlem saa stærkt pointerede, at der skulde tages mere fra de rige, at vi skulde have en stærkere stigende Skala, er mit Svar dertil det samme, som jeg har givet det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, at den stigende Skala, som vi ville stemme for, er nøjagtig den samme, som hele det socialdemokratiske Parti stemte for i Samlingen 1900—1901.